

Sygn. akt **IV Ka 198/23**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2023 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Mirosław Kędziński

Protokolant stażysta Damian Biesiekierski

przy udziale Agnieszki Golińskiej-Żołyńiak - prokuratora Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz-Północ w Bydgoszczy
po rozpoznaniu w dniach: 11 kwietnia 2023 r. oraz 4 maja 2023 r.

sprawy **M. C. (1)** s. A. i D. ur. (...) w Ś.

oskarżonego z art. 193 k.k., art. 190 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k. i art. 216 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 25 listopada 2022 r. sygn. akt XI K 804/22

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 198/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z 25.11. 2022 r., sygn. XI K 804/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	M. .C.	przebieg zdarzenia w dniu 8.08.2022 roku i zachowania oskarżonego i pokrzywdzonych.	zeznania świadków P. L., i J. L.	k.	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
	zeznania świadków P. L., i J. L.,	<p>- zeznania te nie miały istotnego znaczenia w sprawie, poza oczywistym faktem, że istnieje konflikt między stronami związany z zasadami korzystania z poszczególnych „mediów” na ich nieruchomości;</p> <p>- osoby te nie były bezpośrednimi świadkami zdarzenia (miało ono miejsce „za zamkniętymi drzwiami”) a świadkowie ci nie byli wewnątrz mieszkania, gdzie doszło do zdarzenia;</p> <p>- P. L. słyszała tylko podniesione głosy za drzwiami; co prawda przed wejściem oskarżonego do mieszkania, widziała jego kopnięcie przez R. M. niejako w drzwiach, lecz pozostaje to w sprzeczności z ustaleniem, że drzwi otworzył A. M. a więc oskarżony nie mógł wówczas zostać kopnięty przez R. M.;</p> <p>- wobec zeznań naocznych świadków zdarzenia, zeznania te nie miały mocy sprawczej.</p>

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Obrońca wyrokowi zarzucił:	# zasadny
2.	1. Nie przeprowadzenie w całości postępowania dowodowego, tj. nie przesłuchanie P. L., ul. (...), (...)-(…)	# częściowo zasadne
3.	B. i J. L., ul. (...), (...)-(…)	# niezasadne
	B., które były bezpośrednio przy zdarzeniu	

i mają wiedzę na temat przebiegu sytuacji.

2. Obrazę przepisów prawa materialnego w rozumieniu art. 438 pkt 3 k.p.k., tj.:

art. 193 k.k. poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy oskarżony nie naruszył miru domowego R. M., bowiem nie wdarł się do mieszkania przy ul. (...) w B., gdyż został on w sposób dobrowolny wpuszczony do przez A. M., a zabrany w sprawie materiał dowodowy jest niewystarczający na przypisanie winy oskarżonemu,

' art. 190 § 1 k.k. poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy oskarżony nie kierował żadnych gróźb wobec R. M., J. J. oraz A. B., a zabrany w sprawie materiał dowodowy jest niewystarczający na przypisanie winy oskarżonemu,

* art. 157 § 2 k.k. poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy oskarżony nie naruszył czynności narządów organizmu pokrzywdzonego R. M. i pokrzywdzonej J. M. na okres poniżej 7 dni, bowiem jedynie musnął jedynie twarz R. M., tak że spadły mu okulary i odepchnął jedynie drzwi w kierunku J. J., a zabrany w sprawie materiał dowodowy jest niewystarczający na przypisanie winy oskarżonemu,

• art. 216 § 1 k.k. poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy oskarżony nie znieważył i nie obrażał J. J., a zabrany w sprawie materiał dowodowy jest niewystarczający na przypisanie winy oskarżonemu,

	<p>3. Rażąco niewspółmierność kary zgodnie z treścią art. 438 pkt 4 kpk poprzez wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych pozbawienia wolności za poszczególne czyny w zbyt wysokim wymiarze, co skutkowało wymierzeniem oskarżonemu zbyt wysokiej kary łącznej w wymiarze 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny, podczas gdy zdaniem oskarżonego taki wymiar kar jednostkowych i tym samym kary łącznej oraz wymiar orzeczonej kary grzywny należy uznać za zbyt , dolegliwy i dotkliwy, przekraczający stopień winy i społecznej szkodliwości czynów, których rzekomo miał się dopuścić oskarżony, a także niezasadnie obarczający oskarżonego zbyt surową odpowiedzialnością.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kilka uwag wstępnych przed odniesieniem się do poszczególnych zarzutów apelacji:</p> <ul style="list-style-type: none"> - błędnie sformułowane zostały zarzuty apelacyjne, co tym bardziej dziwi, że dotyczy to podmiotu kwalifikowanego; w szczególności, gdy w ocenie skarżącego, Sąd błędnie przyjął, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, to uznanie jego winy przez sąd, jest błędnym ustaleniem stanu faktycznego, nie zaś naruszeniem prawa materialnego; - trudno jest też odgadnąć rzeczywistą treść zarzutów, skoro obrońca z jednej strony formalnie zarzuca „obrazę przepisów prawa materialnego” ale dalej powołuje się na przepis „ art. 438 pkt 3 k.p.k”, 		

który stanowi podstawę zarzutu „ błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia”;

- w uzasadnieniu apelacji z kolei obrońca podniósł zarzut obrazy art. 7 k.p.k. i przedstawił stosowną argumentację na jego poparcie;

- zupełnie niezrozumiała jest argumentacja obrońcy związana z rzekomym „ podpadaniem zachowania oskarżonego pod wypadek mniejszej wagi z art. 286 § 3 kk, za które grożą niższe sankcje”, jako, że kwestia ta nie ma jakiegokolwiek odniesienia w niniejszej sprawie.

Ad. 1. Zarzut zasadny

jednakże pozostający bez wpływu na treść wyroku z uwagi na konwalidację uchybienia przez Sąd Okręgowy i przeprowadzenie dowodów wskazanych w zarzucie w toku postępowania odwoławczego. Same zaś zeznania świadków P. i J. L. nie wniosły do sprawy istotnych faktów.

Ad. 2. Zarzuty niezasadne.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti nie zostały skutecznie przez obrońcę zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana.

Zgodnie z utrwalonym od lat poglądem, wyrażanym tak w doktrynie jak też w judykaturze, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procedurze dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach

na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnątrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej.

Skarżący, wyrażając własną odmienną oceną dowodów i wyprowadzając własne wnioski w tym zakresie nie wykazał w wiarygodny i przekonujący sposób, aby ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti nosiła cechy dowolności (wykraczając tym samym poza granice ocen swobodnych zakreślone dyrektywami art. 7 k.p.k.). Tego rodzaju uchybień jakie skarżący podnosił w związku z oceną czynów zarzucanych oskarżonemu, aby rodziły one wątpliwości co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku w tym zakresie, Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie jednak nie stwierdził. Rzecz w tym, że dla skuteczności argumentacji tego rodzaju (ukierunkowanego na kwestionowanie oceny dowodów) nie wystarczy wysłowienie własnego stanowiska, odmiennego od ustaleń Sądu meriti. Konieczne jest natomiast wykazanie w oparciu o dowody i ich wnikliwą ocenę, że ustalenia te są błędne, wskazanie możliwych przyczyn powstałych błędów i wszechstronne uargumentowanie własnego odmiennego stanowiska.

Sąd Okręgowy stwierdził, że obrońca tego rodzaju argumentacji i na takim poziomie jej przekonawalności, nie przedstawił. Wbrew jego twierdzeniom, analiza zebranego w sprawie materiału

dowodowego pozwala w pełni na podzielenie przekonania Sądu meriti o tym, iż oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona zarzucanych mu czynów. Niedostatecznie pogłębiona argumentacja skarżącego całkowicie traci swą przekonywalność w konfrontacji ze zgromadzonymi w sprawie dowodami zwłaszcza w postaci wiarygodnych zeznań świadków, innych dokumentów, których łączna synteza w pełni oddaje całokształt okoliczności zdarzeń będących przedmiotem oceny i która bez wątplenia pozwalała Sądowi pierwszej instancji na przyjęcie prawidłowych ustaleń w zakresie, które włączone zostały do podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku.

Apelacja obrońcy nie dostarcza dostatecznych argumentów mogących przemawiać za zasadnością jej uwzględnienia, a co za tym idzie, uzasadniać możliwości odmiennego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, ów środek odwoławczy zawiera jedynie odmienną, jednostronną ocenę materiału dowodowego, a podniesione w nim argumenty mają charakter stricte polemiczny a w szczególności abstrahują od treści zebranych dowodów.

Analiza treści sformułowanego przez skarżącego zarzutu oraz jego uzasadnienie prowadzi do wniosku, że skarżący dokonania błędnych ustaleń faktycznych upatruje przede wszystkim w nieuprawnionym zdyskredytowaniu wyjaśnień oskarżonego.

Tymczasem Sąd Rejonowy dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w tej części rozważył szczegółowo

i wszechstronnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zeznania wszystkich świadków oraz wyjaśnienia oskarżonego. Wskazał którym i dlaczego dał wiarę oraz którym zeznaniom i wyjaśnieniom nie dał wiary, przedstawiając motywy swoich ocen.

Obrońca nie wykazał w skardze apelacyjnej, aby w zaskarżonym wyroku, przy ocenie wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków, oraz dokumentów zebranych w sprawie, Sąd dopuścił się obrazy art.7 kpk.

Apelacja zawiera odmienną ocenę dowodów, korzystną dla oskarżonego i abstrahuje od treści zgromadzonych dowodów.

W konsekwencji Sąd odwoławczy dzieląc argumentację Sądu I instancji zawartą w uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia, powołuje się na nią nie widząc potrzeby jej ponownego powielania.

Dodatkowo w odpowiedzi na zarzut obrońcy „braku winy oskarżonego odnośnie naruszenia miru domowego R. M., skoro nie wdarł się do mieszkania przy ul. (...) w B., gdyż został on w sposób dobrowolny wpuszczony przez A. M.....” stwierdzić należy, że ową rzeczywistość skarżonemu przypisano czyn w postaci „.... wbrew żądaniu R. M. jako osoby uprawnionej nie opuścił tego miejsca...”.

Finalnie w pełni uprawniona jest teza o braku wątpliwości co do winy M. C. (1) w zakresie zarzucanych mu czynów kwalifikowanych jako przestępstwa z art. 193 kk, art. 190 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k. i art. 216 § 1 k.k..

Ad. 3. Zarzut niezasadny.

Ustalone okoliczności przedmiotowe i podmiotowe przypisanych oskarżonemu czynów z art. 193 kk, art.. 190 § 1 k.k. , art. 157 § 2 k.k. i art. 216 § 1 k.k.. a także prezentowane przez wymienionego właściwości i warunki osobiste, powodują że niepodobna jest skutecznie wywodzić, iż wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe oraz kara łączna pozbawienia wolności, rażą niewspółmierną surowością. Rozstrzygając w tej materii, Sąd Rejonowy należycie ocenił fakt uprzedniej karalności tego oskarżonego, działanie w stanie nietrzeźwości oraz ilość osób pokrzywdzonych.

Wymierzone kary pozbawienia wolności za poszczególne czyny oraz kara łączna są sprawiedliwe, odpowiednie do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów, uwzględniają te wszystkie elementy, jakie są istotne dla jej wymiaru. Szkodliwość społeczna czynów zarzucanych oskarżonemu i jego zawinienie są znaczne; trzeba mieć na uwadze i to, że wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności oscylują w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, są im równe albo tylko nieznacznie przekraczają dolny próg; w ocenie Sądu Okręgowego tylko wymierzenie kary łagodnej ale bezwzględnej pozbawienia wolności, będzie właściwą karą dla osiągnięcia wobec oskarżonego wszystkich jej celów, a nade wszystko skłoni go do przemyśleń nad własnym postępowaniem i być może zmobilizuje go do poprawy zachowania w przyszłości; mając na uwadze płynące z jego karty karnej wnioski o jego niepoprawności, oskarżony żadną miarą nie zasługuje

na pobłażliwe potraktowanie, czego w istocie domaga się obrońca.

Nie sposób też uznać wymierzonej oskarżonemu samoistnej kary grzywny za czyn z art. art. 216 § 1 k.k w wymiarze 100 stawek dziennych po 30 złotych każda, za rażąco niewspółmiernie surową, a tylko wymierzenie takiej kary uzasadniałoby ingerencję sądu odwoławczego.

Reasumując stwierdzić należy, iż ewentualnie orzeczone wobec oskarżonego kara łagodniejsza nie spełniałaby zakładanych przez ustawodawcę celów i nie byłaby karą sprawiedliwą. Nie ma zatem żadnych podstaw do orzeczenia kary łagodniejszego rodzaju albo kary pozbawienia wolności w jeszcze niższym wymiarze.

Nie bez znaczenia jest, że orzekając karę sąd uwzględnia też potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Chodzi tu o wpływ, jaki orzeczone kara powinna wywrzeć w kierunku ugruntowania w społeczeństwie prawidłowych ocen prawnych i stosownego do tych ocen postępowania, o potwierdzenie przekonania, że w walce z przestępczością zwycięża praworządność, a sprawcy są sprawiedliwie karani; wymierzona w niniejszej sprawie kara bezwzględna pozbawienia wolności oraz grzywny powyższe kryteria spełnia. Orzeczone względem oskarżonego kara uwzględnia rodzaj i rozmiar ujemnych następstw jego czynów, rodzaj i stopień naruszenia norm prawnych, oraz jego właściwości i warunki osobiste.

Wniosek

<p>o:</p> <p>1.zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów za które został skazany tj. z art, 193 k.k, art. 190 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k. oraz art. 216 § 1 k.k., gdyż oskarżony ich nie popełnił oraz brak jest jego zdaniem dowodów dostatecznie uzasadniających ich popełnienie przez oskarżonego,</p> <p>2.ewentualnie w przypadku braku uniewinnienia wnoszę o zastosowanie z art. 286 § 3 k.k. przypadku mniejszej wagi i orzeczenie wobec oskarżonego włącznie kary grzywny ewentualnie o obniżenie kary jednostkowych wymierzonych oskarżonemu w dolnej granicy ustawowego zagrożenia i obniżenie kary łącznej do dolnego wymiaru zagrożenia z zastosowaniem całkowitej absorpcji, a w razie nie uwzględnienia tego wniosku o zastosowanie łagodniejszej zasady asperacji, ewentualnie z daleko posuniętej ostrożności procesowej w przypadku nie podzielenia przez Sąd zarzutów apelacji o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,</p> <p>3.nieorzekanie o obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k.,</p> <p>4.przesłuchanie świadków P. L., ul. (...), (...)-(...) B. i J. L., ul. (...), (...)-(...) B., na okoliczność przebiegu zdarzenia zarzucanego oskarżonemu z dnia 8.08.2022 roku i przebiegu tej sytuacji, zachowania oskarżonego i pokrzywdzonych.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>	
---	---	--

<p>5.zwolnienie oskarżonego od zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec ustaleń i argumentacji Sądu Rejonowego skarżący nie przedstawił przekonującej argumentacji pozwalającej na zmianę zaskarżonego wyroku w postulowanym zakresie. Apelacja zawiera odmienną a przy tym głoślowną ocenę dowodów, korzystną dla oskarżonego i sprowadza się do prostego negowania winy oskarżonego w zakresie przypisanych mu w wyroku przestępstw.</p> <p>Zasadnie Sąd I instancji uznał, że tylko wymierzenie kary bezwzględnej pozbawienia wolności, będzie właściwą karą dla osiągnięcia wobec oskarżonego wszystkich jej celów. Ewentualnie orzeczona wobec M. C. kara łagodniejsza nie spełniałaby zakładanych przez ustawodawcę celów i nie byłaby karą sprawiedliwą. Nie sposób uznać też wymierzonej oskarżonemu samoistnej kary grzywny za rażąco niewspółmiernie surową.</p> <p>Na podstawie art. 46 § 1 k.k., w razie skazania, na wniosek pokrzywdzonego sąd orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W konsekwencji wniosek obrońcy o nieorzekanie przez sąd tego środka nie ma uzasadnienia w cyt. przepisie.</p>		

<p>Sąd Okręgowy na wniosek obrońcy przeprowadził w toku postępowania odwoławczego dowód z zeznań świadków P. i J. L..</p> <p>Z kolei wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jest sprzeczny z treścią art. 437 § 2 k.p.k. Nie zachodzą też przesłanki wskazane w art. 439 § 1 k.p.k., oraz art. 454 k.p.k.</p> <p>Finalnie nie ma argumentów do negowania rozstrzygnięcia Sądu I instancji</p>	
---	--

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Orzeczenie o winie i karze	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Argumentacja jak powyżej. Oskarżony niewiarygodny; wskazane dowody obciążające jednoznaczne; apelacja kwestionująca winę oskarżonego jest niezasadna i wyłącznie polemiczna.</p> <p>Z kolei wymierzone kary pozbawienia wolności za poszczególne czyny oraz kara łączna a także kara grzywny są sprawiedliwe, odpowiednie do stopnia</p>	

winy i społecznej szkodliwości czynów, uwzględniają te wszystkie elementy, jakie są istotne dla ich wymiaru.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
.	
Zwięźle o powodach zmiany	
.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciążył Skarb Państwa, uznając, iż uiszczenie ich byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.

7. PODPIS